

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

Påskdagen.

"Kristus är uppstånden"

Jona 2:1-11

Apg 13:32-37

Joh 20:1-18

Ps: 146:1-3, 147, 381, 463, 148

"Men Maria stod och grät utanför graven". Hon var ensam kvar. När hon upptäckt att stenen var bortrullad så sprang hon och hämtade Petrus och Johannes. Men de hade gått tillbaks när de konstaterat att graven var tom. Här fanns det ingen anledning att vara kvar tycktes de mena. Men Maria från Magdala kunde bara inte slå sig till ro med att Jesus var borta, hon måste gå till botten med vad som hänt. Ännu trodde hon inte att Jesus hade uppstått. Den tomma graven fick henne bara att tro att någon flyttat på kroppen, kanske rent av stulit den.

Gråtande lutade hon sig in. De bägge lärjungarna hade precis varit därinne och vänt, men Maria såg nu något som de inte hade sett. Graven var faktiskt inte helt tom, där satt två män i vita kläder. Att det var änglar förstod inte Maria omedelbart.

De satt där Jesu kropp hade legat, den ena vid huvudändan och den andre vid fötterna. Och jag föreställer mig att mellan dem låg den tomma svepeduken. Det är som om de vill visa Maria, få henne att förstå, om nu bara kroppen är flyttad så borde ju inte svepningen och linnebindlarna vara kvar. Men de basunerar ändå inte ut direkt att Jesus är uppstånden. Maria är för upprörd och skör för att ta emot det omedelbart, hon måste ledas med små steg i taget, innan hela sanningen kan gå upp för henne.

"Varför gråter du, kvinna?" blev istället deras fråga, de sa inget om uppståndelsen. "De har flyttat bort min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom". Vilka är "de" som hon tänker på? Kanske tror hon att vakterna har flyttat honom till ett säkrare ställe. Men medan hon talar så dyker Jesus själv upp i gravöppningen bakom henne.

Men fortfarande känner hon inte igen honom. Varför gjorde hon inte det? Ja, det behöver inte vara så konstigt som man kan tro. Modern psykologi har visat att våra förväntningar styr väldigt mycket av vad vi ser. Och Maria hade förväntat sig en död Jesus, inte en levande. När han stod där, varm och levande framför henne kunde hon inte tro att det var han.

Åter får hon frågan. "Varför gråter du?" Och Jesus lägger till: "Vem söker du?" Jesus vet naturligtvis vem hon söker, men han leder henne steg för steg närmare sanningen. När Maria svarar så talar hon fortfarande om Jesus som en död kropp: "Om det är du som burit bort honom så säg var du har lagt honom".

Då ger Jesus henne den sista pusselbiten, han säger hennes namn: "Maria". Det personliga tilltalet får henne att känna igen honom. Inte hans åsyn utan hans röst övertygar henne. Och då står det lite märkligt: det står "hon vände sig om". Men det hade hon ju redan gjort. När Jesus dök upp så hade hon ju vänt sig från änglarna mot honom. Och nu står det ytterligare en gång: "hon vände sig om", samtidigt som hon sa Rabbouni, Mästare.

Första gången så vände hon sig om med kroppen mot Jesus. Men sinnet var inte med, i sitt hjärta trodde hon ju att Jesus var död. Hon var inte omvänd. För att kunna se Jesus som sin levande frälsare, behövde hon vända om. Först då kom hon till tro.

Vi har nog alla varit i Maria situation, stått vid en grav och sört en nära vän eller anhörig. Fast sen upphör väl likheten kanske du tänker. Jesus besegrade ju döden, även om Maria inte hade förstått det än.

Men visst finns det en koppling. Jesus uppståndelse var på riktigt, historiskt sann och fysiskt verklig. Inte bara Maria utan även lärjungarna, framförallt en av dem: Tomas, skulle visa sig vara mycket svårövertygade. Det räckte inte med att graven var tom och att svepeduken låg där, Jesus fick visa sig för dem och låta dem ta på hans kropp för att de skulle förstå att han verkligen var uppstånden.

Jesus uppstod som den förste av de döda, men inte den siste. Hans uppståndelse är en prototyp som vi alla kan räkna med. Löftet är att det som skedde med Jesus också ska ske med oss.

”Varför gråter du?” var frågan som Maria fick. Kanske en konstig fråga när man står vid en grav. Skulle vi inte sörja när de nära och kära lämnar oss? Ändå så får vi låta frågan tränga in även i oss och låta den öppna våra hjärtan för hoppet om uppståndelsen.

Är uppståndelsen viktig för oss? Tror vi på den? Det tog tid för Maria innan hon fullt och fast vågade tro det. Till och med när Jesus stod där mitt framför henne så såg hon honom inte. Hon hade fel förväntningar.

Vilka förväntningar har vi på Jesus? Var förväntar vi oss att finna honom? Har vi svårt att finna Jesus i våra liv? Det kanske beror på att vi inte riktigt förväntar oss att han ska finnas där. Många förväntar sig att Jesus ska finnas i historien, i arkeologin, bland gamla dokument, och söker honom där. Man söker honom bland de döda, bland historiska personer. Och då finner man honom inte bland de levande idag. Våra förväntningar styr oss.

Först när Maria hade omvänt även sitt hjärta och sinne såg hon Jesus. Och så länge vi inte är omvända så är Jesus inte levande för oss, och då kan vi inte komma till tro. Om vi inte erfar Gud eller ser några tecken från hans sida så kan ett hinder mycket väl vara att man inte har vänt om i sitt hjärta.

”Rabbouni” utbrast Maria när tron öppnade hennes ögon och hon såg klart. Hennes tårar upphörde nu. Hennes mästare stod där framför henne, från och med nu är allt förändrat, allt förvandlat. Jesus är också vår levande Mästare och kan bryta vår sorg och våra tårar till hoppfull förväntan.